

دکنزعلى قائمى

پرورش جرأت و شهامت در کودکان و نوجوانان

نکاتی در پرورش جرأت در کودکان
و نوجوانان

۱ - آگاهی گام اول هر ابراز جرأتی است، تشخیص این که چه چیزی صواب و چه چیزی خطاست نکته‌ای حساس و حیاتی است، انسان برای انجام هر کاری بدلیل و فلسفه‌ای نیاز دارد و باید بداند صواب چیست و خطأ چیست؟

برای کودک صواب آنچیزی است که مورد تائید والدین است و بر عکس خطأ آن امری است که مورد تائید نیست. بعدها برای سنین بالاتر می‌توان صواب و خطأ را

با مری که مورد تائید یا رد خداست وابسته کرد.

مساله مهم درباره والدین این است که جرایت شان باید براساس حقیقت بینی مهربانی و ملاحظه رعایت حقوق، انسانی و اخلاقی باشد تا کودکان بهمین گونه از آنها سرمشق بگیرند.

اعمال فشار در جرایت دادن به کودکان استعمال الفاظ آمرانه و قواعد محمد نوعی خطای تربیتی است.

والدین در طریق تربیت موظف به ترغیب و تشویق کودک، به اعمال مورد نظرنده و ضمن آن باید از نقاط مثبتش تمجید نماید، جایزه اش دهند، بحسابش آورند، با او مشورت کنند، بخاطر اشتباه و خطایش جریمه قائل شوند، سرزنش شدید نکنند، در تنبیهات خوبسروی خودرا حفظ کنند، آرامش خودرا ازدست ندهند، خشونت بکار نبرند، برای کودکان کمک کار باشند تا بهتر انجام وظیفه کنند، زمینه های وحشت و اضطراب را از او زایل سازند.

۲- همسالان: با همه اهمیتی که نقش خانوادگی در پرورش کودکان دارد باید اعتراف کرد که خانواده به تنهایی نمیتواند سازنده اخلاق و روحیه ای باشد مصاحب دوستان و رفقا هم در سازندگی او تأثیر بسیار دارد، مخصوصاً "گروه همسن" که اخلاق را قالب ریزی می کنند. ساختمان اخلاقی انسان بگونه ای است که در اثر تقلید از دیگران تدریجاً "کامل می شود، درست

به رحال منظور آنست که وقتی جرایت از روی آگاهی صورت گیرد به صاحب آن ریگ و صورت ابدی و جاودانگی میدهد همانگونه که ناگاهی و غفلت، ارزش و حراث و تهور را کم می کند.

۲- رعایت اعتدال: جرایت اگر از حد بگذرد برای طفل خطر می آفریند، اما حد آن چیست؟ امری است که شرعاً بین دو امر اجرا و ترک وظیفه باشد و در کشورهایی که مکاتب بشر ساخته برآن حکومت می کند ملاک را اجتماعی ذکر می کنند.

۳- در پرورش جرایت ملاک وجودان، شفقت و مهربورزی باید موردنظر باشد چون در غیر اینصورت زمینه برای انحراف فراهم می شود. جلوه اش ماجراجویی و ویرانگری - هایی است که در جوامع گوناگون آن را می بینیم.

تأثیر نقش‌ها در ایجاد جرایت

در اینجا از نقش متعدد و متنوعی باید نام برد که برخی از آنها بقرار زیر است:
۱- والدین: دیدیم که نقشان اصل و فوق العاده است. اگر والدین باجرایت باشند کودکان نیز دلیر و باتهور خواهند بود. و نیز اگر جرایت والدین حقیقی و منشاء گرفته از درون باشد همچون ظلم کار

— وقایع و واقعیتها را با عینک حق می بیند .

— دنبال حق است و در راه آن گام
برمی دارد و در این راه از تحمل شدائد ابا
شداد.

— در صحته تنافع یا تعاون بقا خود را
مایوس و متزلزل نمی‌بیند.

— در کشاکش زندگی و در موقع بحران هدف خودرا فراموش نمی‌کند.

— در مشکلات و صحنه‌های ناموافق خود را نمی‌پارید.

- دارای کرامت و عفو و دیگر سجاویا
اخلاقی است.

— عاجزان را سرپرست و درماندگان را
یاور است.

— از تمجید و ستایش دیگران و نیز از تعلق گوئیها بیشان خرسند نیست.

- دنبال توجه و قبول عامه نیست بلکه رضای خدا و وجдан را می‌طلبد.

— در راه وظیفه گام برمی دارد نه راه
ارضای هوسها و

انسان پاچرات دا درکھا میتوان شناخت

در بدختیها و گرفتاریها، و گرنه هر کس درخانه خود و آشیانه خود متهور و دلاور است.

طفلی و نوجوانی که در موارد خاص
بتواند تسلط پرینفس را نشان دهد، خشمگیر

است که دوستان کودک خردسالند ولی تأثیر آنها بسیار است.

۳ - سالمدان و بزرگسالان : معاشرت با افراد بزرگ زمینه روحی فوق العاده‌ای در کودک ایجاد می‌کند سرمشقی که کودک از دیگران میگیرد هرگز مدعوم نمی‌شود ، ناتائج آن در طول عمر باقی می‌ماند .

هرچند اشخاص بزرگتر و معروف‌تر طبیعتاً احترام آنها در دلها بیشتر است و نیز هرقدر پذیرش و ستایش آدمی از کسی بیشتر، تأثیر گرفتنش از اوی افزونتر است. نشانه‌های انسان باجراءت: درخانمه لازم است بخشی از نشانه‌های انسان باجراءت را برآن اساس که موردنظر مذهب باشد باختصار بگوئیم، تا درسایه آن قادر به ارزیابی و اقدام و عمل گردد. انسان باجراءت:

– دارای استقلال فکری و اعتماد ببنفس
است.

- اراده و تصمیم اندیشیده و مستقل دارد.

— از بختر افتادن عنوان و مقام
وحتش ندارد.

— دربرابر انجام وظیفه کوشاست و
باستقبال کار پرورنگ میرود.

— اگر تمام عالم را مخالف خود ببیند وقتی که هدف خود را درست بداند مقاومت ممکن نیست.

انسان پاچرات را در گچا میتوان شناخت

را کنترل کند، براحتی فائق آید با
جراءت است.

اگر در موقع بحرانی برای انجام کرده
هایش دو دلیل نداشته باشد: "یکی
دلیلی که اورا قانع کند و آن در اندرون
سینه‌اش مدفعون باشد و دیگر دلیلی که دیگران
را قانع کند و آن را ذکر نماید" باجراءت
است.

کودک باجراءت را در جای میتوان
شناخت که در آن پای تنبیه و کیفری باشد
و او در آنجا برای نجات خوبیش دیگران را
مقصر معرفی نمکند.

جامعه باجراءت

جامعه‌ای است که بزرگ بین، لافزن،
گرافه‌گو نباشد، تصورات و خیالات را
واقفیت معرفی نکند، جراءت داشته باشد که
امتحان پس دهد در عالم خیال زندگی
واقع بین و هدف‌گرا باشد، مستقل زندگی
کند نه انتکالی، با زبان خود سخن گوید نه
غیر، بامزج خود بیندیشد نه دیگران، ضعف
و عیبها را برملا کند، برای جبران آن
بکوشد بروی منملقان و چاپلوسان خاک بریزد
باهرچه که رنگ و نام مفاسد دارد بجنگد
و

ارزیابی: باید اکثریت را دید نه گروهی
معدود را و گرنه در هر اجتماعی اقلیمی در
طريق هدف خواهند بود.

دورنمای آینده

در عصر ما هیچ حصار و حفاظی برای
خانواده‌ها نیست، برنامه و هدفی اندیشه‌یده
و اصیل در تربیت وجود ندارد، قدرت
رهبری خانواده ضعیف و کودکان اغلب
لجام گسیخته‌اند طرز فکرها ارتقای و
روشها همراه و تواءم با محافظه کاری است.
توانایی‌ها و جراءت را اغلب در درون
خود شخص مدفعون است و خانواده‌ها به جای
تشجیع فرزندان بکار خوب، آنها را خمود
و محافظه کار بارمی آورند.

بنظر میرسد برای مردم، متعلق بودن
آسانتر از مناعت طبع داشتن است و
چاپلوسی برایشان درآمد بیشتری ایجاد
می‌کند. دربرابر اوهام بیشتر تسلیم‌اند تا
دربرابر حق.

و براین اساس گمان نمی‌رود، در آینده
افرادی دلیر و باجراءت داشته باشیم و
بعید است فرزندانی کامل و رسا و آینده‌ای
شاد و مبتنی بر حق گوئی و حق اندیشه‌ی
داشته باشیم، مگر آن که تحول و انقلابی
در خانواده‌ها پدید آید و پدران و مادران
بیشتر بر سر عقل آیند و هدف دار گردند.

والله لام